Mercè Saurina

Mercè Saurina (Girona, 1966) és professora a l'Institut de Vilablareix. Va ser finalista del premi de novel·la curta Just Manuel Casero 2010 amb la seva primera novel·la Com llunes de Saturn. Ha publicat el recull de poesia El vespre que va morir la Jana (fragments) (premi Carminis, 2009). L'agost de 2013 ha presentat la seva novel·la Com llunes de Saturn a la sala d'actes de la Biblioteca Municipal de l'Escala. Troba els seus llibres a les biblioteques: http://dom.cat/zf0

1. Faig aquesta feina perquè...

No puc concebre la vida sense fer-la. Escriure m'ha acompanyat des de sempre. Ja de ben petita m'inventava el poema de Nadal i, ja adolescent, a part d'escriure contes, els meus amics quedaven farts de rebre cartes meves que jo pretenia que contestessin: no entenia que els fes tanta mandra agafar paper i bolígraf per escriure'm quatre ratlles que jo, tot seguit, contestava ràpidament altra vegada. Per altra banda, l'escriptura va molt bé com a teràpia personal: t'ajuda a centrar les idees, a focalitzar l'atenció, pots projectar-hi les teves inquietuds, els teus sentiments i, un cop els traspasses als personatges, és més fàcil objectivar-ho tot...

2. L'adjectiu que millor defineix la meva obra és...

Seria una mica agosarat per part meva i, sobretot, molt pretensiós, intentar respondre aquesta pregunta quan tinc una única novel·la publicada, l'altra a punt de ser-ho, i uns quants contes i articles en col·lectives i revistes. El que sí que puc dir és que quan escric sempre tinc les emocions molt presents.

3. El primer record que tinc d'una biblioteca és...

De quan tenia deu o onze anys, a la Biblioteca de La Caixa que hi havia a la cantonada Poeta Marquina amb carretera Barcelona, a Girona, just davant de l'escola Vedruna. Cada dia hi anava una hora llarga, perquè l'autobús de Girona a Bàscara no sortia fins a les set. Quan la van tancar em vaig quedar desemparada... Vaig empassar-me tots els llibres de l'Enid Blyton que no tenia a casa (cada tres o quatre dies tornava el llibre i n'agafava un de nou). Tot i així, en tinc un mal record: un dia, la bibliotecària em va fer plorar perquè em deia, amb un to amenaçador i gens adequat, que no havia tornat un llibre, i jo sabia del cert que l'havia tornat, però ella no m'escoltava. Al cap d'uns dies em va dir que ja l'havia trobat, que no havia registrat la meva devolució i un altre lector se l'havia endut. El mal tràngol, però, ja me l'havia fet passar. A partir d'aleshores vaig agafar mania a les bibliotecàries: les trobava totes unes malcarades i unes encarcarades. Sort que amb el temps la meva percepció va anar canviant i, a més, ara tinc bones amigues que ho són!

4. Penso que les biblioteques són...

Un meravellós calaix de sastre on, gairebé, gairebé, pots fer-hi de tot: llegir, estudiar, fer treballs en grup, aixoplugar-te, esperar-te i aprofitar per fullejar el diari, acompanyar els teus fills a descobrir llibres, anar al lavabo, consultar Internet... I, a més, juguen un paper cultural importantíssim: ofereixen accés universal i gratuït als llibres i fan una valuosa tasca de promoció de la lectura.

5. Un llibre que m'ha marcat ha estat...

Les veus del Pamano, de Jaume Cabré. Mentre l'anava llegint i em deixava absorbir –i embadalir!- per la teranyina dels canvis constants de pla, de temps o de personatge, amb aquella mestria sensacional i envejable, em vaig sorprendre a mi mateixa parlant en veu alta... Vaig apartar els ulls de la lectura i em vaig acostar la novel·la al pit tot pronunciant, gairebé posseïda, aquests mots: "Cabré, t'estimo!".

6. Llegir és recomanable per...

Conèixer altres mons i altres pensaments; per estar aïllat i sentir-se acompanyat alhora; per poder-se conèixer més un mateix; per evadir-se, per aprendre, per comprendre, per anar per la vida amb la motxilla més plena, per deixar volar la imaginació, per descobrir i identificar-se amb personatges que caminaran sempre més al nostre costat...

7. La pregunta que m'hauria agradat que em féssiu...

"Quin és el darrer llibre que t'ha emocionat?" La bibliotecària d'Auschwitz, d'Antonio G. Iturbe. Costa força que un llibre et faci plorar o que et toqui la fibra... Les cinquanta o setanta pàgines finals d'aquest llibre són d'una brutalitat demolidora: no plores, sanglotes i no pots parar.

Data de l'entrevista: 2013-08-01